

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 16	15. August 1908.	57. Aargang

Guds Regering.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 229.)

Se f. Eks. Profeternes Forudsigelser om Babylon, hvorledes den skulde udsættes for en vedvarende Ødelæggelse, være et Leje for vilde Dyr, et Opholdssted for urene og forhadte Fugle, et Sted for Ugler og aldrig blive bebygget, men ligge øde fra Slægt til Slægt. Se ogsaa Sodomas Sletter, som vare fulde af Byer, Stæder og blomstrende, velvandede Haver; men ak, hvilken Forandring! Kun en stor Sø med stillestaaende Vand betegner Stedet. Se til Palæstinas Land; i Salomons Dage var det i Stand til at underholde flere Millioner Mennesker og desuden yde et Overskud af Hvede og andre Produkter, som udførtes til de tilgrænsende Nationer, medens det nu er øde og næppe i Stand til at underholde faa Indbyggere. Og naar jeg kaster mine Øjne paa vort eget Land, Amerika, og ser de mangfoldige Sumpe og Søer med stillestaaende Vand, tillige med de øde Bjerge og utallige Ørkener og Klipper, som ere revnede og sønderrevne helt igennem, da udbryder jeg: „Hvoraf kommer alt dette?"

Naar jeg læser Mormons Bog, underretter den mig om, at medens Kristus blev korsfæstet iblandt Jøderne, blev hele det amerikanske Fastland rystet i sin Grundvold, mange Steder sank, og Vand kom op i Stedet for, Klipperne revnede, og nogle Bjerge hævede sig til en overordentlig Højde, medens andre forvandledes til Dale; de jævne Veje bleve opbrudte, og det hele Lands Overflade blev forandret. Da ud-

bryder jeg: „Disse Ting ere ikke længere nogen Hemmelighed! Nu har jeg lært at forklare mig de mange Undere, som jeg overalt skuer i Landet; naar jeg passerer en Kæde af Klipper og ser, at de alle ere revnede og sønderrevne, og at nogle uhyre Stykker ere fundne dybt nedgravede i Jorden, af hvilke nogle endnu passe til det sønderbrudte, da veed jeg, at dette var den lidende Naturs Veer og frygtelige Dødskamp, da Guds Søn led paa Korset.

Men Menneskene ere udartede og forandrede ligesaavel som Jorden. Onde Vaner, Synder og Vederstyggeligheder have i de sidste Tidsaldre paaført Menneskene mange Elendigheder, Besvær og Lidelser. Lediggang, Hovmod, Udsvævelser, Gerrighed, Drukkenskab og andre Vederstyggeligheder, der alle ere Kendetegn paa de sidste Tider, have forenet sig for at styrte Menneskeheden til Ugudelighedens og Nedværdigelsens laveste Trin, medens Præstebedrag og falske Lærdomme storligen have bidraget til at lulle Menneskeslægten i Søvn og stille den tilfreds, skønt den i højeste Grad er blottet for de Gaver og Velsignelser, som de Hellige fordum nød, og som alene ere skikkede til at forøge den menneskelige Fornufts Kræfter til at tilvejebringe ædle, frie og overensstemmende Meninger og Domme, udvide Hjertet og udvikle Sjælsevnerne i fuldeste Maal. Se de Gamle samtale med den store Jehova, belæres af Engle og modtage Undervisning af den Helligaand, i Drømme om Natten og i Syner om Dagen, indtil Sløret tilsidst borttages, og det bliver tilstedt dem at se alle Ting, baade forbigangne, nærværende og tilkommende, ja endog at fare hen blandt utallige Verdener, medens Evighedens umaalelige Udstrækning ligger aaben for dem, saa at de kunne se og forstaa de mægtige Gerninger af den store **Jeg er**, indtil de kende, som de ere kendte, og se, som de ere sete.

Sammenlign disse store og høje Kundskaber med den moderne Opdragelses og den verdslige Visdoms Uvidenhed og de usle Begreber, der synes at tilfredsstille det menneskelige Sind i den nuværende snæverhjertede og formørkede Slægt; ja, se vort Aarhundredes pengegridske og smigrende Bedragere, hvordan de beregne, handle, forfalske og tilrane sig Gods og uærlig Vinding fra Næsten, og hvordan deres eneste Gudsdyrkelse bestaar i at gaa i Kirke og betale Præsten Offer og maaske bede til Gud uden at vente nogen Bønhørelse, idet de mene, at han er ligesaa ligegyldig og ufølsom, som de selv ere.

Efter at have set Modsætningen kunne vi let danne os et Begreb om, i hvilken Grad Mennesket er falden; ligeledes kunne vi se, hvor langt under sin tidligere Ære og Værdighed Mennesket nu lever, og vort Hjerte maa sørge og svarlig bedrøves, naar vi betragte det i dets nærværende Tilstand. Naar du da betænker, at han er din Broder, vil det ej falde underligt, om du i Smerte udbryder: O Menneske, hvorfra er du falden! En Gang var du Himmelens Yndling, din Skaber fandt

Behag i at samtale med dig, Engle og retfærdige Menneskers Aander, der vare fuldkommengjorte, vare dit Selskab; men nu er du fornedret, endog til Dyrenes Standpunkt, maaske under dem, naar vi se hen til dit vederstyggelige Tidsfordriv med syndefulde Forlystelser og Drukkenskab. Med Rette sagde Apostlen Petrus om saadanne: „I vide intet, uden hvad I vide sandselige, som det umælende Dyr, fødte til Rov og Ødelæggelse; og saaledes omkomme I fra Slægt til Slægt, medens al Skabningen sukker under sin Besmittelse"; Sorg og Død, Graad og Græmmelse opfylder Menneskenes Dages Maal. Men, o min Sjæl, dvæl ikke længere ved denne gyselige Scene! Lad det være nok med tildels at have opdaget, hvad der er tabt. Lader os henvende vor Opmærksomhed paa det, om hvilket Profeterne have sagt, at det skulde genoprettes.

Da Apostlen Petrus prædikede for Jøderne, sagde han: „Og han skal sende eder den forudforkyndte Jesum Kristum, som Himmelen bør at indtage indtil alle Tings Genoprettelses Tid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra Verdens Begyndelse af". (Ap. Gern. 3, 19—21.) Heraf ses, at alle hellige Profeter fra Adam have haft deres Øjne fæstede paa en vis Tid, da alle Ting skulde genoprettes til deres oprindelige Skønhed og Ypperlighed. Vi lære ogsaa, at Tiden, da dette skal ske, vil indtræffe ved eller henimod Kristi anden Tilkommelse; thi Himlene skulle indtage ham indtil alle Tings Genoprettelses Tid, og da skal Faderen atter sende ham til Jorden. (Ap. Gern. 1, 11; Sach. 14, 4.)

Lad os dernæst se, hvad Esaias siger i sit 40de Kap. 1—5 Vers: „Trøster, trøster mit Folk, skal eders Gud sige; taler kærligen til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt; thi dens Misgerninger ere forligte; thi den har faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder. Det er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Rydder Herrens Vej, gør vor Guds banede Vej ret paa den slette Mark. Hver Dal skal ophøjes, og hvert Bjerg og Høj skal fornedres, og hvad som er krumt skal blive jævnt, og det knudrede skal blive som en slet Dal. Og Herrens Herlighed skal aabenbares, og de skulle se, ja alt Kød tillige det, som Herrens Mund haver talet."

Af disse Vers lære vi, for det første, at en vis Persons Røst skal høres i Ørken til at berede Herrens Vej, just paa den Tid, da Jerusalem har været nedtraadt af Hedningerne længe nok til at have faaet dobbelt af Herrens Haand for dens Synder; ja, naar Jerusalems Strid er fuldendt og dens Misgerninger tilgivne, da skal denne Proklamation atter udgaa, ligesom ved Johannes fordum, for at berede Herrens Vej for hans anden Tilkommelse; og ved den Tid skal hver Dal blive ophøjet, og hvert Bjerg og hver Høj blive fornedret, og det, som er krumt, blive lige, og de ujævne Steder jævne, og da skal Herrens Herlighed

aabenbares, og alt Kød se den tillige, thi Herrens Mund har talet det. Saaledes se vi, at naar hvert Bjerg bliver fornedret, hver Dal ophøjet, de ujævne Steder jævne og de krumme lige, ville disse Omvæltninger begynde at gengive Jordens Overflade dens første eller oprindelige Skønhed. Men uagtet alt dette have vi dog endnu ikke gennemgaaet Genoprettelsen; der er mange flere store Ting, der maa ske, for at alle Ting kunne blive genoprettede.

Dernæst have vi Esaias 35te Kapitel, hvor vi atter læse om Herrens anden Tilkommelse og de mægtige Gerninger, der skulle ledsage den. De tørre Ørkener skulle have Overflødighed af levende Vand, de skulle frembringe Græs og blomstre som en Rose, og paa den Tid kommer Gud med Vrede og Betaling, hvilket maa forstaas som hentydende til hans anden Tilkommelse; Israel skal paa samme Tid komme til Zion med Sang og evig Glæde, og Sorg og Suk skulle fly bort. Her er altsaa Ørkenens Forbandelse borttaget, og den bliver nu til frugtbare og velvandede Enge. Nu ville vi undersøge, om Øerne igen skulle forenes med Kontinenterne, fra hvilke de ere blevne adskilte. Om denne Genstand anføre vi Aab. 6, 14: „Og hvert Bjerg og hver Ø flyttes fra deres Steder." Heraf lære vi, at de flyttedes andetsteds hen, og da det er Genoprettelsens Tid for alt, hvad der har været forandret, saa vende de tilbage til de Steder, hvorfra de kom. Vi komme da til Esaias 13, 13—14: „Jorden skal skælve og flyttes fra sit Sted, og være lig en forjaget Raa, som ingen optager." Ogsaa 62, 4: „Du skal ikke ydermere kaldes forladt, ejheller skal dit Land ydermere kaldes ødelagt; men du skal kaldes Hephziba (min Lyst) og dit Land skal kaldes Beulah (en Ægtehustru); thi Herren haver Velbehagelighed i dig, og dit Land skal være som en Ægtehustru."

I det første Tilfælde se vi Jorden lig en forjaget Raa; i det andet se vi den som en Ægtehustru. Af alt dette og af flere andre Skriftsteder lære vi, at Kontinenterne og Øerne skulle forenes til eet igen, som de vare i Skabelsens Morgen, og Havet skal rulle tilbage og samles til sit eget Sted, hvor det før var. Alt dette vil foregaa under stærke Bevægelser i Naturen, og det vil finde Sted omtrent ved Herrens Tilkommelsestid. Med Rette kan der siges:

Se Oljebjerget revner brat,
Naar han sin Fod derpaa har sat,
Og Øer flygte ved hans Ord,
Selv Havet ruller bort mod Nord;
Det Tørre bliver Et som før,
Og Vandet mer ej Skade gør.
Forbandelsen han tager bort,
Velsignet vorder Smaat og Stort.

Naar Jorden saaledes er bragt tilbage til den herlige Tilstand, hvori den først eksisterede; naar Bjergene ere fornedrede, Dalene ophøjede, det ujævne bleven jævnt, Ørknerne blevne frugtbare og alle Kontinenter og Øer sammenføjede igen; naar Forbandelsen er borttagen, saa at Jorden ikke længere frembringer skadelige Vækster, Torne og Tidsler — saa vil det næste blive at ordne og genoprejse den ufornuftige Skabning til dens tidligere Fredstilstand og lade alt Fjendskab ophøre paa Jorden. Men dette vil ikke ske, førend en almindelig Ødelæggelse er bleven udøst over Menneskene; denne vil aldeles rense Jorden og borttage al Ugudelighed af dens Overflade. Dette vil ske ved hans Munds Ris og ved hans Læbers Aande; med andre Ord, ved en ligesaa udbredt Ild som Vandfloden. Se Esaias 11, 4. 6—9: „Men han skal dømme de Ringe med Retfærdighed og straffe de Sagtmodige i Landet med Oprigtighed, og han skal slaa Jorden med sin Munds Ris og dræbe de Ugudelige med sine Læbers Aande. Og en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge ved Siden af et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Kvæg tilsammen, og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skal gaa i Græs, deres Afføtninger skulle ligge ved Siden af hverandre, og en Løve skal æde Straa som en Okse. Et diende Barn skal forlyste sig ved en Øgles Hul, og et afvænnet Barn stikke sin Haand i en Basilisks Hule. De skulle ej gøre ondt og ej fordærve paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden skal være fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund."

Naar han saaledes har renset Jorden og herliggjort den med Guds Kundskab, som vil skjule den, lig Vandet skjuler Havets Bund, og har udgydt sin Aand over alt Kød, saa at baade Dyr og Mennesker blive fuldkommen uskyldige, som de vare i Begyndelsen, og alene ernære sig ved vegetabilsk Føde, medens intet er levnet til at skade eller fordærve nogetsteds i den udstrakte Skabning, da give Profeterne os mange herlige Beskrivelser over Jordens Indbyggeres Glæde, hvilket fremgaar af Esaias 65, 17—25: De skulle bygge Huse og bo deri; de skulle plante Vingaarde og drikke Vinen af dem; de skulle plante Haver og æde Frugten; thi som et Træs Dage ere mit Folks Dage, og mine Udvalgte skulle længe besidde deres Hænders Gerning. De skulle ikke arbejde forgæves eller føde med Smerte; thi de ere deres Sæd, som ere velsignede af Herren og deres Afkom med dem; og det skal ske, at førend de kalde, da vil jeg svare, og medens de endnu tale, vil jeg høre."

I denne lykkelige Tilstand synes det, at alle Folk skulle leve og opnaa et Træs fulde Alder, og det uden Smerte og Sorg; naar de bede om noget, ville de straks blive bønhørte, og alle deres Fornødenheder skulle blive dem rigeligen tildelte. Ingen af dem vil ønske at sove i Støvet; de ville naturligvis hellere forvandles, det vil sige forandres i et Øjeblik fra Dødelighed til Udødelighed, hvorefter de skulle vedblive

at regere med Jesus paa Jorden. Et stort Raad vil derpaa blive afholdt, hvori Verdens Anliggender lige fra Begyndelsen af ville blive bragte i Orden, og i hvilket Fader Adam vil præsidere som Overhoved og Repræsentant for hele Menneskeslægten. I forskellige Tidsaldre har der været aabnet Kommunikation mellem Himlen og Jorden; men Forbindelsen mellem disse har for lange Tider været afbrudt, og de have virket hver i sin Sfære indtil i disse Dage. Guds Rige paa Jorden har været lille, svagt, upopulært; det er bleven traadt under Fod af Mennesker, og ingen, undtagen Mennesker med en ædel Aand, et fast Haab og en modig Optræden, har vovet at forsvare dets Grundsætninger. Disse Mænd vare i Besiddelse af Kundskab fra Himlene; den var given dem ved Engles Betjening, ved retfærdige Aanders Meddelelse og ved at Evighedens Undere var bleven vist dem; de vare vidende om Tusindaares Nærmelse og Guds Regering paa Jorden, og de forstod deres Bestemmelse og levede og døde i Haabet om at arve alle Ting. Disse Meddelelser fra Himlene udfoldede Guds Hensigter for dem, og i alle deres Foretagender dreves de af Udsigterne for Fremtiden. De, der levede i den mosaiske Uddeling, maatte gøre de jordiske Ting i Lighed med de himmelske; derfor blev det sagt Moses: „Se til, at du gør alle Ting overensstemmende med det Mønster, som jeg viste dig paa Bjerget.“ Arken blev derfor gjort efter det himmelske Mønster, og det samme var Tilfældet med Jerusalems Tempel. Jerusalem var et Billede af det himmelske. Det aaronitiske Præstedømmes Ofringer have Hensyn til Forsoningen ved Kristus, som var Fædernes jordiske Ypperstepræst og vor evige Ypperstepræst og Midler i Himlene. Hans Præstedømme er et evigt Præstedømme efter Melchisedeks Orden; Melchisedeks var efter hans Orden, og begge vare de efter den Orden, som eksisterer i Himlen. Dette Præstedømme tilligemed Evangeliet bragte Liv og Udødelighed for Lyset, gav Menneskene Vished og afslørede Fremtiden; de kendte de guddommelige Love og Ordinancer og handlede i Henhold til dem, og da de vare beskikkede af Gud, havde de Fuldmagt til at løse og binde, o. s. v.

Saaledes ville de komme sammen for at ordne alle disse Anliggender, og alle, som have haft Myndighedens Nøgler til at forvalte, ville da aflægge Regnskab over deres anbetroede Husholdning paa Jorden. Da denne Myndighed er bleven overdraget fra den ene til den anden i de forskellige Tidsaldre og Uddelinger, vil enhver komme til at aflægge Regnskab overfor dem, af hvem de have modtaget Præstedømmets Nøgler. De, som vare i Himlene, have staaet dem bi, som vare paa Jorden; nu ville de samles i et almindeligt Raad for at aflægge Regnskab for deres Husholdning, og da Menneskene i de forskellige Tidsaldre have faaet deres Myndighed til at administrere af dem, som tidligere havde Nøglerne dertil, vil der blive en almindelig Opgørelse. De, som staa

under Autoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ville komme til at gøre Regnskab for deres Forvaltning for deres Foresatte i Præstedømmet. Saaledes komme Ældsterne til at aflægge Regnskab for Konference-Præsidenterne, disse for Missions-Præsidenterne, disse og de Halvfjerds for de tolv Apostle, disse for det øverste Præsidentskab, dette igen for Joseph, af hvem det saavelsom de Tolv erholdt deres Præstedømme. Saaledes vil Ordningen af den sidste Husholdning blive. Joseph overgiver sin Myndighed til Petrus, som havde Nøglerne før ham, og fra hvem han fik dem; Petrus overleverer sine til Moses og Elias, som meddelte ham denne Myndighed paa Bjerget, og disse overlevere dem til dem, af hvem de fik dem. Saaledes ville Verdens Anliggender blive ordnede, Genoprettelsen af alle Ting blive fuldbragt og Guds Rige blive indført. Jorden vil blive løst fra sin Forbandelse, antage sin paradisiske Herlighed og Alt, hvad der vedkommer dens Genoprettelse, blive opfyldt. Ikke alene Jorden, men ogsaa Mennesket skal blive genoprejst, og de Forjættelser, som i enhver Tidsalder vare de Helliges Haab, ville blive til Virkelighed. Guds trofaste Tjenere, som nogensinde have levet, ville da komme frem og i fuldt Maal nyde den Glæde, paa hvilken de haabede, og for hvilken de levede, led og døde. Gravene ville afgive deres Døde, og naar de hensmuldrede Legemer igen forenes med Aanden, som en Gang besjælede, oplivede og opretholdt dem her i denne Jammerdal, ville de blive som Kristi forherligede Legeme. De ville da glæde sig i den Opstandelse, som de levede for, medens de opholdt sig paa denne Jord. Adam, Seth, Enoch og de trofaste, som levede før Syndfloden, ville da komme i Besiddelse af deres retmæssige Arvedel. Noah og Melchisedek ville indtage den Plads, der tilkommer dem. Abraham samt Isaak og Jacob, som ere hans Medarvinger til de samme Forjættelser, ville da komme frem i Spidsen for utallige Skarer og besidde det Land, som Herren gav dem til evig Ejendom. De trofaste paa Amerikas Land ville ogsaa faa anvist deres rette Sted; men da dette skal være alle Tings Genoprettelsestid, og da ikke alle Ting kunne blive genoprettede paa een Gang, vil der blive en Forskel mellem dem, som have faaet deres opstandne Legemer, og dem, som ikke ere opstandne; da Skriften siger, at Kød og Blod ikke kan arve Guds Rige, og at ejheller Forkrænkelighed kan arve Uforkrænkelighed, og skønt Verden vil faa retfærdige Love og en upartisk Forvaltning af disse, og almindelig Fred og Lyksalighed vil herske som Følge af denne Retfærdighed, vil der dog blive en særskilt Bolig for de Opstandne, og den kan sammenlignes med Paradiset, hvorfra Mennesket i Begyndelsen blev uddreven.

Da Adam blev uddreven af Edens Have, blev en Engel med et blinkende Sværd sat til at bevogte Livsens Træ, for at Mennesket ikke skulde æde deraf og blive udødeligt i sin faldne Tilstand og derved forhindres fra at erholde den Ophøjelse, som han kunde blive i Stand til

at nyde med sit fornyede og herliggjorte Legeme formedelst Kristi Forsoning og Opstandelsens Magt. Da han nu har lært Faldets Beskaffenhed at kende og har kæmpet mod Synd og Elendighed, og da han ligesom Guds Sønner kender baade Godt og Ondt og ligesom Jesus har overvundet det Onde og formedelst Forsoningen besejret Døden, Helvede og Graven, genvinder han det Paradis, fra hvilket han blev udvist, ikke som det uvidende Menneske, ubekendt med det Onde, men som en Gud. Nu kan han udstrække sin Haand, nyde af Livsens Træs herlige Frugter og leve og blomstre evindeligen i Besiddelse af den Udødelighed, som Jesus forlængst lovede de Trofaste: „Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Trone; og at æde af Livsens Træ, som er midt i Guds Paradis.“ (Sluttet.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Lørdag den 15. August 1908.

Missionspræsidentens Besøg.

Missionspræsident Søren Rasmussen er nylig hjemkommen efter et kort Besøg i Kristiania, Aalborg og Aarhus Konferencer. Han forlod København den 23. Juli, ankom til Kristiania den 24. og deltog med de Hellige i deres Festligholdelse af Pioneerdagen til Minde om de fordrevne Helliges Ankomst til Saltsøstaden for 61 Aar siden. Festen var ogsaa til Ære for de Gamle i Menigheden, og hver især bestræbte sig paa at glæde, opmuntre og ære dem.

Konferencepræsident Larsen i Forening med Ældsterne og de Hellige havde med rosværdig Energi sammensat et rigt og afvekslende Program; hver udførte sin Del til alles Tilfredshed, og Koret bidrog under sin dygtige Leder Otto E. Johnson udmærket til at forhøje Stemningen. Præs. Rasmussen holdt Festtalen og udviklede i Korthed de Helliges Lidelser og enestaaende Vandring over det vestlige Amerikas øde Sletter, indtil de fandt et Hjem blandt blodtørstige Indianere i en hylende Ørken; men Gud havde paa en underfuld Maade velsignet dem i alle Ting.

Den 26. var Søndag, og om Aftenen holdtes et særdeles velbesøgt Møde; Salen var fyldt til Trængsel, men til Trods for den stærke Hede lyttede Tilhørerne, blandt hvilke der var mange Fremmede, med den største Opmærksomhed til Talerne. Dette var saa meget mere betegnende, som Stiftsprovsten kort Tid før havde rettet indtrængende Advarsler til sine Menighedsbørn „mod Mormonernes paatrængende Hus-

agitation og Arbejde for Udvandring til Amerika". Vi gengive her et kort Referat, som Dagen efter stod at læse i et af Hovedstadens Blade:

Mormonernes Agitation.

„Paa Grund af de skarpe Advarsler, der af Stiftsprovsten og andre ere rettede mod Mormonernes paatrængende Husagitation og Arbejde for Udvandring til Amerika, er Tilslutningen til Mormonernes Møder i den sidste Tid kendelig aftaget, hvad der har vakt Betænkeligheder indenfor deres Kreds. For at tilvejebringe en virksommere Propaganda indenfor Mormonernes Mission her i Landet er nu selveste Præsidenten for den skandinaviske Mission, Søren Rasmussen, kommen hid til Byen og overværede Søndagens Møder i Mormonernes Lokale i Østerhausgaden, hvor der holdtes flammende Taler om de Sidste-Dages Helliges Trængsler, afvekslende med Sang. Forsamlingen var mindre end nogensinde."

Saaledes har Referenten opfattet Sagen, og en Imødegaaelse er aldeles overflødig; thi hvad Missionens Stilling i Kristiania Konference angaar, da er den i alle Dele tilfredsstillende; alle vore Møder ere vel besøgte saavel af de Hellige som af et særdeles stort Antal Fremmede. Blandt disse komme mange for alvorligt at undersøge de Lærdomme, der ere saa ufordelagtigt bedømte af dem, som finde deres Regning ved at modarbejde os; Advarselsraabet fra Presse og Prædikestol tjener oftest mere som en Reklame, der vækker frisindede Mennesker til at høre og dømme for sig selv, end som et hæmmende Middel mod Guds Værks Fremgang, og det er os en stor Glæde at kunne meddele, at over hele Missionen er Stillingen opmuntrende. Paa vore Besøg besøgte vi Drammens Gren i Kristiania Konference og fandt den tilfredsstillende; dernæst besøgte vi Aalborg og Aarhus samt Randers, og overalt havde vi livlige og velbesøgte Møder; vore Ældster vare fyldte med Nidkærhed og Interesse for at udføre deres Mission til Guds Navns Forherligelse og deres egen Tilfredshed, ligesom ogsaa de Hellige vare flittige og beredvillige til at laane deres Hjælp og Indflydelse til den gode Sags Fremme.

Vi ønske samtidig at henlede de Helliges Opmærksomhed paa de i dette Nummer af Stjernen angivne Datoer angaaende Konferencernes Afholdelse dette Efteraar paa de respektive Steder; lader os alle forene vore Bestræbelser paa at gøre hver sit til en herlig og rig Aandens Fest.

Efteraarskonferencerne.

Efteraarskonferencerne bestemmes herved at afholdes som følger — de begynde Lørdag Aften og fortsættes Søndag og Mandag:

I Kristiania	19.	September
" Trondhjem	26.	"
" Bergen	3.	Oktober
" Aalborg	10.	"
" Aarhus	17.	"
" København	24.	"

Søndagsskolerne ville holde Konference Søndag Formiddag; Præstedømmet holder Møde om Mandagen; Nadvermøde holdes Mandag Aften, og de Kvindelige Hjælpeforeninger ville holde Møde Tirsdag Aften.

Fra Søndagsskolerne udbedes indsendt i god Tid en fuldstændig Rapport over Virksomheden i det sidste Halvaar og fra de Kvindelige Hjælpeforeninger for hele det forløbne Aar; Rapporterne bør indeholde Antal afholdte Møder, Antal Funktionærer og Medlemmer samt den finansielle Forfatning og Udsigterne for Fremtiden.

Søndagsskolernes Program for September Maaned 1908.

1. Klasse.

29. Lektie: Kong Salomons Dom. (1. Kong. 3. Kap.)
30. Lektie: Ananias og Saphira. (Ap. Ger. 5. Kap.)
31. Lektie: Den forlorne Søn. (Luk. 15. Kap.)

---

2. Klasse.

25. Lektie: En Ven i Nøden. (1. Samuel 18—20 Kap.) Saul forsøger at dræbe David — Jonathan lægger sig hindrende i Vejen — hvordan Jonathan advarer David — deres Adskillelse og Pagt.
26. Lektie: En nobel Modstander. (1. Samuel 24. og 26. Kap.) Saul efterstræber David — Saul gaar ind i en Hule — David følger efter — skærer et Stykke ud af hans Kappe — Saul omvender sig — David finder ham igen sovende og fratager ham hans Spyd og Vandkrukke.
27. Lektie: En ugudelig Søn. (2. Samuel 16., 17. og 18. Kap.) Absalon vil være Konge i sin Faders Sted — Købte Støtte fra mange egennyttige Mennesker — Førte Krig imod Kongens Hær — Kongen elskede sin vanartede Søn — Herren bevarede ikke Absalon — hans sørgelige Endeligt.

---

3. Klasse.

25. Lektie: Lazarus opvækkes fra de Døde. (Joh. 11. Kap.)
26. Lektie: Jesu Indtog i Jerusalem. (Matth. 11. Kap. 1—12; Joh. 12. Kap. 12—20.)
27. Lektie: Indstiftelsen af den hellige Nadver. Matth. 26. Kap. 13—36; Luk. 12. Kap. 7.—23.)

---

4. Klasse.

25. Lektie: Livet i Dalen i de første Dage. Dalen i 1847 — udlægger en Stad — den første Vinter — Selskabslivet — Græshoppeplagerne — Præsident Kimball's Profeti — dens Opfyldelse. (Se Skand. Stjerne, 9. Aargang, „Mormonernes Tog i Ørkenen.")
26. Lektie: Utah's Kolonisation. Stæder bygges i Utah, Idaho, senere i Mexiko, Arizona, Wyoming og Kanada — Enighed — Udholdenhed — Tro og Industri — Telegraf og Jernbane i Utah. (Se Historical Record og Tullidge's Utah and her Founders.)
27. Lektie: Den politiske Stilling. Midlertidig Regering — Brigham Young Guvernør — Ansøgning om Statsregering i 1849, 1855 og 1862 — forskellige Dommere — politiske Partier — Statsrettigheder til Sidst. (Se History of Utah og The Church History.)

Præsident Smiths Besøg paa Stillehavskysten.

Præsident Joseph F. Smith med Rejsefølge ankom til Salt Lake City Lørdagen den 18. Juli fra Vestkysten, hvor de have opholdt sig ca. 3 Uger. Rejsen gjaldt en Sommer-Udflugt og Besøg i de forskellige Grene af Kirken i den nordvestlige og sydvestlige Del af de Forenede Stater. Selskabet bestod af Præsident Joseph F. Smith og Hustru, Præsident John R. Winder og Hustru, Apostel George Albert Smith og Hustru, Patriark John Smith, Præsiderende Biskop C. W. Nebley og Hustru, samt Frank og Calvin, Emily, Lucy, Rachel og Jeanette, Præsident Smiths Børn.

Selskabet forlod Salt Lake City den 26. Juni Kl. 1 Eftermiddag i en speciel Pulman Passagervogn med Navnet „Miland" og ankom til La Grande, Oregon, Lørdag Middag. Der blev netop afholdt Konference i Union Stav i La Grande, og Selskabet overværede Gudstjenesten om Eftermiddagen. Efter Mødet foretoges en Køretur gennem de store Frugthaver og Hvedemarker, som findes i Grande Ronde Valley. Lørdag Aften overværedes en Koncert, som blev holdt i La Grande

Hall, og Professor McClelland og Fru Lizzie Thomas Edwards fra Salt Lake City medvirkede. Om Søndagen blev der afholdt 3 Forsamlinger i det smukke nye Tabernakel, der nylig er bleven fuldsørt af de Sidste-Dages Hellige i Union Stav, og som med Orgel har kostet ca. 45,000 Dollars. Den store Sal i Bygningen var fyldt af opmærksomme Tilhørere ved hvert Møde. Om Aftenen blev der givet instrumental Koncert paa Biskop Stoddards Græsplæne foran hans Ejendom. Den følgende Uge besøgte Selskabet forskellige interessante Steder i Oregon og Washington. Søndag den 5. Juli tilbragtes i Portland, hvor der ligeledes findes en Gren af Kirken; to Møder bleve afholdte, som begge vare godt besøgte, og som alle de Tilstedeværende satte megen Pris paa. Mandag den 6. Juli ankom Selskabet til San Francisco, Kalifornia, hvor der ogsaa er en Gren af Kirken. Et Møde afholdtes om Aftenen. I Dagens Løb besøgte man forskellige Steder i denne saa haardt ramte By, som for lidt over to Aar siden hjemsøgtes af det frygtelige Jordskælv, der kostede saa mange Mennesker Livet og forvoldte et uhyre Tab paa Ejendomme. Om Tirsdagen besøgte Selskabet Santa Cruz, hvor de berømte store Træer findes, og Resten af Ugen tilbragtes i de store Skove, som ere beliggende i Redwood Distriktet. Søndag den 12. ankom de Rejsende til Los Angeles, hvor tre Møder holdtes den samme Dag. Den følgende Dag foretoges en Tur ud til de smukke Øer San Pedro og Catalina, og om Aftenen aflagde hele Selskabet et Besøg hos Mrs. McCune, der har sin Sommerbolig paa Long Beach i Nærheden af Los Angeles. Overalt, hvor Selskabet kom frem, blev det modtaget med den største Imødekommenhed af forskellige fremragende Personligheder, som kappedes om at vise Præsident Smith og Rejsefølge al mulig Ære og Opmærksomhed. Intetsomhelst Uheld indtraf paa hele Rejsen i de fire Stater, som besøgtes, og ved Ankomsten til Salt Lake City Lørdag den 18. ds. havde Selskabet tilbagelagt en Rejse paa ca. 4,000 engelske Mile. (Bikuben.)

Vore hedengangne Kvinder.

Personlige Indtryk, nedskrevne af Emeline B. Wells,
Redaktør af »Woman's Exponent«.

(Fortsat fra Side 231.)

Eliza Roxie Snow er en anden Kvinde, hvis Navn altid har haft en god Klang i Utahs Historie og ofte er nævnet i Forbindelse med Søster Whitney's, skønt de vare vidt forskellige i Karakter. Søster Eliza var en meget sjælden Kvinde, hvilket ogsaa kan siges om flere andre af Pioneerkvinderne i Kirken; men hun var mere end det. Hun var en Kvinde af stor Lærdom og Dannelse og højt begavet. Hun var et Mønster paa Nethed og Orden baade med Hensyn til sig selv og til

sit Arbejde; i Optræden og i Omgang var hun af „den gode gamle Skole". Alt, hvad hun udførte, var af bedste Slags; enten hun flettede Straa til hjemmelavede Hatte, broderede i Silke og Fløjel og forarbejdede Kniplinger, eller hun strikkede, stoppede eller reparerede Tøj, var det alt baade propert og kunstfærdigt og udført med de bedste Materialier, som kunde opdrives. Punktlighed var en af hendes mange Dyder, og hun krævede den af andre. Hun stod altid tidlig op om Morgenen, fordi hun havde den Opfattelse, at en Time om Morgenen var ligesaa meget værd som to om Aftenen. Søster Eliza var en udpræget Puritan (Renttroende) og havde et medfødt religiøst Temperament. Der var intet halvt ved hende; hendes Princip var: „Ret til Maalesnor og Retfærdighed til Vægt" (Esaias 28,17.). Hendes Udholdenhed paa Rejser og overfor Besværligheder var eneståaende, og i Fare var hun frygtløs og modig; hun svigtede aldrig, hvor store og uovervindelige Hindringerne end syntes at være, og hun viste sig altid sin Opgave voksen.

Hun besad rige poetiske Gaver, og paa Grund af sit fuldkomne, elegante og sympatetiske Sprog blev hun med god Ret kaldet „Zions Digterinde"; som saadan staar hun først i Rækken blandt sit Folk (hun har skrevet vor Yndlingssalme „O, min Fader, du, som troner"). Man har kaldt hendes poetiske Stil hebraisk, og selv var hun af Udseende en Jødetype. Hun ejede en naturlig Finhed og var meget delikat i Følelser og Fremtræden, hvilket gjorde hende skikket til at bevæge sig i de mest dannede Selskabskredse. Hendes Samtale drejede sig altid om de mest udsøgte og ophøjede Emner, hun følte sig ret hjemme blandt fintfølende og sympatetiske Mennesker. Søster Eliza var af Naturen en Leder og særdeles skikket til at organisere og ordne, hvilket hendes 21-aarige Virksomhed som Præsident for de kvindelige Hjælpeforeninger over hele Verden fuldt ud beviste. Hendes overordentlige Karakterstyrke, urokkelige Tro paa Evangeliets Principper, hendes høje Agtelse for Herrens ledende Præstedømme og Hengivenhed for Sandhedens Sag satte hende i Stand til at optræde med Værdighed og til at udføre Arbejder, som vilde have betaget almindelige Kvinder Modet. Hun helligede sig selv med alle sine Evner og store Gaver paa Selvopofrelsens Alter til Guds Navns Forherligelse og hans Riges Opbyggelse.

Søster Eliza Roxie Snow var født i Becket, Berkshire County, Massachusetts, den 21. Januar 1804 og døde i Salt Lake City, Utah, den 5. December 1887.

Vilate Murray Kimball var en anden Kvinde, hvis Navn kendtes blandt det hele Sidste-Dages Israel, og som for sine mange sande kvindelige Egenskaber fortjener at nævnes blandt de første i den store og noble Søsterkæde i Kirkens tidlige Dage. Hun var en Kvinde, som fremfor alt var interesseret i sit Hjem og dets Velfærd, men hun havde

et Hjerte, der var stort og ømt nok til at have Medfølelse med alle Lidende i hendes Nærhed. Hun havde ikke alene en ubegrænset Kærlighed til ulykkelige og trængende Mennesker, men ogsaa Sympati og Medynk med den Svage og Fejlende. Hun forsømte aldrig at afhjælpe Mangel, hvadenten den var timelig eller aandelig, og altid syntes det, som om hun havde rigeligt at hjælpe med, hvorfor hun med Rette blev kaldt „Velgørenhedens Moder". Hendes dybe og ægte Medynk med de Ulykkelige var altid vaagen, og ingen kan vurdere den Tid og de Kræfter, hun anvendte for at hjælpe, ikke at tale om, hvad det maa have kostet hende af Fødevarer og andre Ting. Saa beskeden og fordringsløs var hun i alle disse menneskekærlige Handlinger, at meget faa af hendes nærmeste Omgivelser fuldtud kunde værdsætte hendes næsten overmenneskelige Virksomhed med at lindre Sorg og Hjertevé, navnlig hos Enker og Faderløse. Hun var en sand „Moder i Israel" og gennemtrængt af Gudsfrygt og Tro, bygget paa Sandhedens urokkelige Klippe.

Af Naturen var hun højt begavet og af et poetisk Temperament, men hendes Gerning blandt Familje og Venner levnede hende ingen Tid til at frembringe noget i den Retning; Breve til hendes Mand, Præs. Heber C. Kimball, medens han udførte Missioner til forskellige Steder, afgive dog Prøver paa poetisk Rigdom i baade Sprog og Tanke. Naar jeg tænker paa „Tante Vilate", som jeg kendte hende, forekommer hun mig altid som en, der først bar sine egne store Byrder og siden overlæssede sig med andres.

Søster Kimball var smuk, høj og rank, af et indtagende Ydre, med blondt Haar, der i lette Bølger laa omkring hendes rene Pande og gav hendes velformede Hoved et Præg af Finhed. Hun var en dygtig Husholder og en paalidelig Ven overfor sit Køn; man kunde trygt betro hende sine Hemmeligheder og udøse sit besværede Hjerte for hende; hun var en Støtte for Zions Døtre baade i sin egen Familjekreds og i andres, og foruden at klæde de Nøgne og mætte de Hungrige var hun en trofast Medhjælp for sin Mand i hans mangeaarige offentlige Liv, der var fuldt af Prøvelser og mangehaande Vanskeligheder. Hvis man om nogen Kvinde kan sige, hvad Salomon i sine Ordsprogs 31. Kap. 29. Vers siger: „Mange Døtre forhverve Formue; men du, du kom op over dem Allesammen", da gælder det i Sandhed om Søster Vilate Murray Kimball. Hun var født i Florida, Montgomery County N. Y., den 1. Juni 1806 og døde i Salt Lake City den 22. Oktober 1867.

(Fortsættes.)

„Non possumus"

ere to latinske Ord, som betyde: „vi kunne ikke", og som først kom i Brug ved Pave Clemens den Syvendes Svar til den engelske Konge

Henrik den Ottende, da han fordrede Skilsmisse fra sin Gemalinde, Katharina. Siden er Udtrykket bleven en almindelig Betegnelse for enhver Vægring fra Pavens Side overfor Fordringer fra en verdslig Magt.

Den sidste Anvendelse, der har vakt uhyre Opmærksomhed i den hele civiliserede Verden og foraarsaget et uopretteligt Brud mellem Paven og den franske Regering, omtales af Dr. J. M. Tanner i „Improvement Era“ som følger: „Vi kunne ikke“ ere Ordene, der indeholdes i Pave Pius den Tiendes Svar til den franske Kultusminister, Briand, som er ansvarlig for Separationsloven, der er vedtaget af den franske Regering. Det vil erindres, at for omtrent 1½ Aar siden tilbagekaldtes og ophævedes det, der i Aarhundreder var kendt under Navnet „Concordat“, hvilket var en Lov, der tvang den franske Regering til at lønne og vedligeholde det højere Præsteskab; til Gengæld kunde saa ingen pavelige Udnævnelser til Embeder blive gyldige, medmindre Regeringen sanktionerede dem.

Ved Concordatets Bestaaen drev Kirken et Undervisningssystem, der ganske vist var til Fordel for den selv, men ikke for Nationen. Ophævelsen af Concordatet skete vistnok som Følge af Socialdemokratiets Fordringer; thi det er meget radikalt mod Kirken, og de anvendte Midler vare af samme Slags; men disse Yderligheder fremkaldte senere en Reaktion hos det franske Folk, og Handlingen er bleven skarpt kritiseret endog blandt Nationer, hvor Kirke og Stat ere adskilte. Stridsspørgsmaalet mellem Folket og Regeringen drejer sig nu om, hvem der skal have Kontrol med Kirkens Ejendomme. Kultusministerens og Regeringens Agenter synes villige til at overlade dem i verdslige Myndigheders Hænder, selv saadanne, som ere venligsindede mod Kirken, men dette vil Kirken ikke gaa ind paa, da den paastaar, at Kirken alene har Ret til at raade derover. Og den vil slet ikke give sit Samtykke til, at Præsterne organisere sig som en verdslig Myndighed for at overtage Bestyrelsen, da det vilde blive et Brud paa Præstestandens Værdighed og stille Kirken under Staten.

Ved de konfiskerede Ejendomme er der omtrent tilvejebragt 48,000,000 Kroner i Penge ved Gaver til gamle, udtjente Præster og til at bestride Udgifterne ved Sjælemesser for de Døde. Disse Penge synes nu Regeringen at være villig til at anvende til Fordel for Kirken, da det franske Folk er meget fintfølende angaaende deres Anvendelse i Samfundets Interesse. Minister Briand indsendte derfor til Paven et Forslag til en fredelig Afgørelse af Sagen derved, at Pengene overdrages til forskellige Komiteer, som han nævnede. Forslaget var meget liberalt og vandt udelt Bifald hos mange af Gejstligheden, da det faktisk gav Kirken fuld Raadighed over Midlerne, omend under verdslige Myndigheders Forvaltning; men efter flere Maaneders Overvejelse tilsendte Paven den franske Regering sit Svar, der kun bestod af Ordene: Non possumus.

Dette betyder altsaa, at Kirken ikke giver efter, men fordrer fuld Raadighed over alt, som den mener hører den til, og at Staten som verdslig Magt intet har at sige over Kirken.

For nu at tilvejebringe de nødvendige Midler til Kirker og til Gejstlighedens Vedligeholdelse og Underhold er der indført en almindelig Kirkeskat, hvorved alle Katoliker maa betale de saakaldte „Gudspenge", noget lig „Peterspenge".

Dette er et Eksperiment, der nøje vil blive iagttaget af andre katolske Lande, der ere rede til at kaste Præsteaaget og at tilkende Kirken det samme „herlige" Privilegium, som Staten alle Tider har haft: „Hjælp dig selv."

Forflyttelse. Efternævnte Ældsters Missionsvirksomhed er forandret som følger: Cleam A. Poulsen fra Aarhus til København; Henry J. Amundsen fra Bergen til Trondhjem og Niels P. Nielsen fra Trondhjem til København.

Missionærernes Rapport for Juli 1908.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hyrum J. Jensen	Aalborg	23	9364	419	6098	991	64	3	1	1
Charles Jensen	Aarhus	25	13705	373	8087	1219	87	2		1
Lorentz Petersen	København	27	26468	607	20083	1125	61	11		1
James M. Keller	Bergen	17	9614	945	6329	602	39	2		
Alma B. Larsen	Kristiania	30	12330	1273	10702	1718	137	10		1
Andrew H. Andersen	Trondhjem	21	5760	888	4274	414	45	1	1	
Totalsum for Missionen		143	77241	4505	55573	6069	433	29	2	4

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).